Выходить у Львовѣ що дня (кромъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адмінѣстрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звергають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ: въ Адмінѣстраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 139. Субота 22 Червня (4 Липня) 1891. Рôкъ I.

Назадъ зъ Америки.

Коли у насъ въ декотрыхъ сторонахъ селяне все ще о нѣчôмъ такъ не думають якъ о американьскôмъ раю, та о тôмъ, якъ бы то чимъ скорше продати ґрунтъ та достати ся до Бразиліи и коли у насъ знаходять ся ще очевидно приятелѣ жидôвъ та американьскихъ аґентôвъ, що въ „Галицкой Руси“ радять нашимъ селянамъ позбувати ся землѣ и покидати рôдный край, щобы вôдтакъ вертати до него назадъ зъ торбами, то тй нерозважнй, що выѣхали були до Америки вертають теперь зъ вôдтамъ назадъ, та не можуть наоповѣдатись, якъ они тамъ набѣдувались, та якои нужды зазнали. Сими днями вернуло зъ Бразиліи больше якъ 200 польскихъ селянъ переважно зъ Россіи, котрыхъ позбирали два щирй приятелѣ людскости п. Глинка и латиньскій священикъ о. Хелмицкій та вывели „зъ неволѣ бразилійскои“. Отъ такъ роблять правдавй приятелѣ народу; спроваджують нарôдъ назадъ до краю, а не дораджують имъ рôдный край покидати. Ось послухаймо що пишуть зъ Торуня до Kurjer-a Poznańsk-ого о тыхъ нещастныхъ, що повернули зъ Бразиліи, де думали, що знайдуть золото, а знайшли крайну бѣду и нужду:

„Вечѣрнымъ поѣздомъ прибуло тутъ минувшои суботы черезъ Берлинъ зъ Бремы больше якъ 200 людей, котрыхъ заходами п. Глинки и о. Хелмицкого удало ся выратувати „зъ неволѣ бразилійскои.“ Наповнили они 6 возôвъ четвертои клясы. По одногодиннôмъ перестанку повезено ихъ дальше на россійску границю, де вже чекавъ на нихъ поручникъ россійскои жандармеріи зъ Варшавы, котрый мавъ ихъ вôдобрати и вôдставити кождого до своеи громады. Тй, що выѣхали зъ паспортами будуть могли спокôйно вертати до громады, але тй, що повтѣкали безъ пашпортôвъ будуть очевидно каранй и ихъ всадять въ „холодну“ (до арешту) бодай на кôлька днѣвъ, бо власти россійскй постановили хочь бы лишь для вôдстрашуючого примѣру ихъ покарати.

Вертали цѣлй родины але рѣдко лишь котра въ повнôмъ числѣ, такъ, якъ була выѣхала. Вымерло богато дѣтей пôдчасъ одной и другои подорожи на мори, або таки и въ самôй Бразиліи, бо смертельнôсть була межи тыми бѣдаками велика.

Всѣ тй люде представляли надзвычайно сумный видъ нужды и упадку, а бувъ бы то ще сумнѣйшій видъ, тôлькожь що люде почувши, що вже недалеко рôдного краю, стали якось веселѣйшй. Кореспондентъ згаданои ґазеты спытавъ одного зъ вертаючихъ:

— А золота чи богато вы призбирали? Тажь кождый зъ васъ за нимъ туды ѣхавъ!

— Ой ѣхавъ паноньку, бо и я самъ мѣшки на него зъ дому забравъ — вôдповѣвъ на то сивый вже чоловѣкъ — але бразилійского золота я не видѣвъ, а мое золото, що менѣ его Панъ Богъ давъ, все забрала Бразилія: и любу жѣнку, и двѣ донечки якъ серны и сына. А якй они вамъ були здоровй а ему хто бы бувъ давъ раду? — таку мавъ силу. А то, бачите, за одну нôчь звалила ихъ жовта фебра, що ихъ вôдтакъ поліціянты забрали до шпиталю та й було по нихъ! Навѣть не хотѣли менѣ показати, де ихъ могилы!...

— Ба, они бы то комусь показали! — вôдозвалась на то якась жѣнка. Мôй чоловѣкъ бувъ здоровѣсенькій, ще разомъ зô мною плакавъ надъ моею Рузькою, що померла менѣ въ ночи на колѣнахъ, а рано вже его горячка звалила. Я побѣгла по священика, полетѣла якъ дурна, бо анѣ не знала де священикъ, анѣ не умѣла сама сказати, чого шукаю, але отъ по своему бѣгала та й заводила, бо зъ тои журы и забула, що я не въ своѣмъ краю. Я побѣгла отже, або я знаю куды, а коли вернула якъ дурна, то вже мого були забрали и мою Рузьку неживу и пропали! Паноньку солодкій, я побѣгла за ними до такого великого дому, бо нашй говорили, що „ихъ тамъ понесли“ — тамъ лежала я якъ песь пôдъ дверми та заходилась вôдъ плачу, бо не знала, що зô мною дѣе ся, ажь мене вôдогнали и не знаю, чи вôнъ ще жие, чи мою дитину поховали. Чи я вже нѣколи его не побачу? Тажь вôнъ и не бувъ такій дуже слабый! Горячку мавъ, то правда, але тамъ кождый мае горячку вôдъ тои спеки та голоду и нужды, а ему може стало ся щось вôдъ вѣтру або урокôвъ! Паноньку! Тажь и у насъ чоловѣкъ того набавить ся, а прецѣ заразъ его не ховають!

Коли кореспондентъ ставъ тымъ людемъ розказувати, якъ кôлька недѣль тому назадъ, выходцѣ, котрыхъ завернено зъ Бремы, нарѣкали на п. Глинку, що имъ вôдраджувавъ ѣхати до Америки, вôдозвавъ ся оденъ:

— Точнѣсенько такъ, якъ и мы! Мы, прошу пана, вертаючи теперь назадъ, стрѣчали сотки людей по дорозѣ, що ѣхали до Бразиліи, а коли мы ихъ остерѣгали и просили, щобы не шукали собѣ нещастя, бо видять на насъ, що тамъ чоловѣка чекае, то они ще зъ насъ смѣяли ся, называли брехунами, запроданцями и Богъ знае ще якъ. А кождый зъ насъ думавъ собѣ: „Добре тобѣ такъ. И ты не бувъ лѣпшій, коли тебе добрй и мудрй люде остерѣгали. Пôзнають ся и они, але тогды, коли вже буде за пôзно, и ледви сотый зъ нихъ побачить своихъ, або дôждеся старости.

— Що тамъ старости — вôдозвала ся жѣнка — тамъ скора смерть то ще одинокій

21

УЛЯНА.

Полѣска повѣсть

Й. И. Крашевского.

(Дальше).

Зъ жалемъ и зацѣкавленемъ споглядавъ Августъ на приятеля; ледво мôгъ его пôзнати, такъ змѣнивъ ся. Лице поблѣдло, поморщенй повѣки повисли надъ очима, чоло поморщило ся, уста затялись, на постарѣлôмъ и передъ часомъ зôвялôмъ лици царювавъ смутокъ.

— Слухай но, — сказавъ Августъ, — коли мы здыбали ся, такъ говорѣмъ по щирости: — Правда се, що про тебе плетуть?

— А щожь плетуть? спытавъ зъ болеснымъ осмѣхомъ Тадѣй.

— Що нѣбы ты залюбивъ ся тамъ, чи не знаю якъ сказати, въ якôйсь хлопцѣ, що тебе еи чоловѣкъ пôдпаливъ, що по тôмъ....

Тадѣй махнувъ рукою, просячи, щобъ не кôнчивъ.

— Всьо правда — вôдповѣвъ живо. — Я залюбивъ ся — и бачишь, до чого мене се довело, якъ вымучило, высушило. — Ой! бо много я перетерпѣвъ! Але для такои любови, якъ еи любовь, варто було й потерпѣти!

Августъ розсмѣявъ ся.

— Но! но! дай бо покôй! Я признаю ся тобѣ, що не розумѣю такои любови. То якійсь дуръ. Хвиля — то ще ще; але такъ довго.

Тадѣй усмѣхнувъ ся и здвигъ лишь плечима.

— Не знаешь еи, не понимаешь пристрасти, привязаня тои жѣнки. Я выпробувавъ еи сто разôвъ, пôдчасъ своеи слабости, высохла, а не встала вôдъ моихъ нôгъ. Пожертвувала для мене дѣти, соромъ, всьо! о! еи серце гôдне царицѣ!

Зъ жалемъ и здивуванемъ дививъ ся на запалюючого ся Тадея Августъ.

— До лиха, сказавъ въ души, зовсѣмъ одурѣвъ! на милôсть треба тому зарадити, бо пропавъ чоловѣкъ!

— Но, и щожь, додавъ голосно — то гадаешь жити вже зъ нею, якъ зъ голубкою во вѣки вѣковъ?

— Насъ не може нѣщо розôрвати — насъ получили слезы и горе, смерть и огонь — спôльнй жертвы!

— Але бо ты запалюешь ся! — сказавъ Августъ, — а я хотѣвъ поговорити зъ тобою холодно, мôй дорогій. О! такъ щиро, зъ рукою на серци, въ имя нашои щирои приязни! не мучишь ся ты вже тымъ житемъ?

Тадѣй глянувъ, спустивъ очи и вôдвернувъ ся змѣшаный.

— Не пора вертати ся! — сказавъ понуро.

— Даруй, але покинути дурницѣ завсѣгды часъ.

— Августе, ты такъ охоловъ!

— Тадею! ты здурѣвъ! щожь гадаешь, постарѣти ся, заржавѣти, зсохнути передъ часомъ у нôгъ своеи сѣльскои Омфаліи? Хибажь она варта, щобъ ты жертвувавъ ѣй цѣлый свѣтъ, надѣѣ, будучнôсть?

— Она минѣ жертвувала всьо...

— Але ты забѣешь ся въ кôнци, замучишь ся, ты не выдержишь, тебе отроить своею буденщиною се жите безъ жадныхъ розрывокъ, безъ пригодъ, безъ оживляючихъ средствъ. Поки зъ нею будешь, мусишь вôдорвати ся вôдъ цѣлого свѣта, бо нашь немилостивый свѣтъ не прийме тебе нѣколи. Ты вôдтрученый свѣтомъ и позбавленый чести.

Тадѣй зôтхнувъ.

— Треба тебе ратувати — говоривъ дальше Августъ...

— Я пропащій — вôдповѣвъ Тадѣ дай минѣ покôй, що кому до того, коли я щасливый!

— Щасливый! — кликнувъ Августъ — алежь бо ты ошукуешь себе, ты щасливый? глянь на себе, вôйди въ себе, — ты мучишь

ратунокъ, тамъ нѣчого нема лишь папуґи та малпы, нема чимъ жити, єсть лишь горохъ шаблякъ и рижъ, а докупити ся и того годѣ!

Такъ жалувались тй нещасній на свôй нерозумъ, що дались намовити ѣхати до Бразиліи. Всѣ выглядали вынидѣлй, а богато было межи ними и недужихъ; декотрй мали раны на лици и тѣлѣ а одень зъ мужчинъ мавъ ноги обвязанй шматами та жалувавъ ся, що „зашкôрныхъ блохъ“ и доси не може выгубити, они єго живцемъ точать. Всѣ казали, що они ще нѣчимъ въ порôвнаню зъ тыми, що остались въ Бразиліи и котрй блукають ся тамъ въ найбôльшôй нуждѣ по улицяхъ мѣста Ріо-Янейро та гинуть зъ голоду; по 18 до 20 ихъ на день ховають.

— Ой, — казала одна пожовкла та вынидѣла и высхла якъ скипка жѣнка — буду я розказувати и великому и малому, якъ я наплакала ся и яка я теперь сирота: чоловѣкъ мене вôдумеръ, двоє дѣтей померло а я сама волочила ся якъ мара, бо и мене вже тамъ зъѣло.

Ото маєте, люде, найлѣпшій примѣръ, яке то тамъ щастє въ Америцѣ, яке тамъ золото! Не давайтежь туманити ся несовѣстнымъ людемъ, не слухайте такихъ, якъ той, що въ „Галицкôй Руси“ пише, що у васъ „находить ся жолудокъ лишенный всякихъ высшихъ чувствъ (!) и идеаловъ“ (!!) — значить ся хиба, що вы можете ѣсти и глину або камѣнє, та що у васъ нема любови нѣ до рôдноѝ землѣ, нѣ до родины и власного народу, що вы народъ ще зовсѣмъ дикій. Певно що люде, котрй уважають руского селянина за такого вже дикого и стоячого на такъ низкôмъ степени культуры и цивілізаціи, радо бы пôслали єго хочь бы й тамъ, де — якъ то кажуть — перець росте! То не вашй приятелѣ, а вашй вороги! Тому то они радять вамъ, якъ написано въ „Галицкôй Руси“: „собрати своє „шматьє и — емиґровати въ Америку“. Не вѣрте и тымъ ґазетамъ, котрй бы васъ до того заохочували, та не позбувайтеся послѣдного кусня рôдноѝ землѣ на втѣху жидамъ и вашимъ ворогамъ, котрй радй бы, щобы зъ Русиновъ и слѣду не стало!

Рада державна.

(35-те засѣданє палаты пословъ зъ дня 2 липня). На вчерашнôмъ засѣданю передано проектъ нового закона карного окремôй комісіи зъ 18 членовъ.

При нарадахъ надъ школами промысловыми промавлявъ пос. Адамекъ и домагавъ ся основаня ческоѝ школы промысловоѝ для Моравы и Шлеска, а вôдтакъ полемізувавъ такъ остро за міністромъ просвѣты, що ажь президентъ мусѣвъ єго кôлька разôвъ напоминати. Міністеръ дръ Ґавчъ вôдповѣдаючи на всѣлякй закиды, сказавъ, що правительство въ справахъ школъ промысловыхъ не буде нѣколи руководитись взглядомъ національности. При титулѣ „школы народнй“ промавляло кôлькохъ пословъ, а мѣжъ иншими и пос. Беръ, котрый полемізувавъ зъ пос. Пініньскимъ и доказувавъ, що вôдносины церкви до школы унормованй закономъ зъ 15 мая 1869 р. а тогды и Поляки за тымъ закономъ голосували. На конець по 9-годиннôй дебатѣ передискутовано цѣлый буджетъ міністерства просвѣты а пôдъ конець засѣданя ухвалено ще резолюціи въ справѣ градовыхъ школъ въ Галичинѣ и Буковинѣ. Слѣдуюче засѣданє назначено на нинѣ.

Въ колѣ польскôмъ вела ся вчера дебата надъ буджетомъ міністерства торговлѣ. Ухвалено, що пос. Хотковскій маѣ поруширти справу урядникôвъ почтовыхъ, а послы Щепановскій и Струшкевичъ будову зелѣзницъ подольскоѝ и бережаньскоѝ. Пôдъ вражѣнємъ бесѣды пос. Пініньского домагало ся кôлькохъ членôвъ кола, щобы послы выступаючй въ повнôй палатѣ промавляли въ дусѣ кола а не вели політики на власну руку.

Переглядъ політичный.

Зачувати, що правительство думає будувати зелѣзницю зъ Острова коло Тернополя до Галича. Лінія та буде ити черезъ Козову и не буде безпосередно дотыкати Бережанъ. Остаточне рѣшенє, якъ що до лініи, котрŷ має будувати держава, такъ що до лініи, котру пôднимає ся будувати спôлка ґр. Баворовского, наступить мабуть ажь въ осени.

Пос. Вашатый, якъ доносить *Hlas Naroda*, загрозивъ, що не вступить скорше до клюбу молодоческого, ажь дôстане повну сатисфакцію вôдъ своихъ товаришôвъ.

Берлиньскй дневники оголосили змѣстъ розмовы парискогo дописувателя *Times*-а зъ нѣмецкимъ амбасадоромъ ґр. Мінстеромъ, котрый мавъ розказувати, що вже покôйный цѣсарь Вільгельмъ I думавъ заступити кн. Бісмарка ґен. Капрівимъ. Рôкъ передъ смертю, сказавъ цѣсарь Вільгельмъ въ присутности ґр. Мінстера, що кн. Бісмаркъ стає ся що разъ упертѣйшимъ, а се буває жереломъ богато неприятностей. Колибъ такъ дальше мало бути, то вôнъ мусѣвъ бы розпрощати ся зъ своимъ канцлеромъ; зъ выборомъ нового канцлера, не булобъ нѣякихъ трудностей, бо у него на гадцѣ въ першôмъ рядѣ ґен. Капріві. Дальше розказувавъ ґр. Мінстеръ, що цѣсарь Вільгельмъ зъ тяжкою бѣдою давъ ся наклонити пôдписати именованє ґр. Герберта Бісмарка на секретаря державного въ міністерствѣ справъ заграничныхъ, называючи се именованє отверто актомъ яркого непотизму. Въ Берлинѣ ожидають теперь нетерпеливо, чи вѣсть о тôй розмовѣ потвердить ся.

Зъ Россіи надходять якісь глухй вѣсти о розрухахъ антисемітскихъ и селяньскихъ, про котрй однакожь нема доси певныхъ вѣстей. Нѣмецкй ґазеты доносять, що въ Херсонѣ прийшло до погрому жидôвъ, але тй розрухи тамъ заразъ придушено. Въ тамбовскôй ґуберніи кинулись були селяне на войсковй маґазины збôжа; оденъ маґазинъ обрабували и розвалили и ажь коли войско выступило зъ цѣлою енерґією, наставъ спокôй. При тыхъ розрухахъ убило войско 30 людей. Причиною сихъ розрухôвъ має бути велика нужда въ глубокôй Россіи и неурожай.

Новинки.

— **Именованя.** Ц. к. краєва Рада школьна именувала дѣйстными учителями: Жиґмонта Волиньского при школѣ філіяльнôй въ Слуцци; Іосифа Чайковского при 4-клясовôй школѣ мужескôй въ Кутахъ: Данила Шевчука зъ Ульвôвка при школѣ етатовôй въ Грядѣ.

— **Вступнй испыты** до 1. кл. ґімн. въ рускôй ґімназіи у Львовѣ вôдбудуть ся передъ вакаціями дня 15 и 16 липня по полудни, а вписы 15 липня о 10 год. рано. Предложити треба метрику, національ и вписову таксу.

— **Курсъ науки слєйду въ Сокали.** Пôсля розпорядженя краєвоѝ Рады школьноѝ вôдбуде ся въ Сокали одномѣсячный курсъ вакаційный науки слєйду вôдъ 20 липня до 20 серпня с. р., а наука буде подѣлена: 1. на науку рисункôвъ, (2 годины денно) тому кождый мусить мати циркль, пера и т. и., рисунковый паперъ дôстане въ дирекціи школы; 2. на працѣ въ робôтняхъ. Участники курсу, призначенй краєвою Радою школьною, дôстануть безплатно до ужитку знаряды и потрѣбный матеріялъ; иншй участники мають на матеріялъ и за зужитє знарядôвъ складати по 3 зр.; 3. на выклады о науцѣ слєйду 3 разы тыжднево по 1 годинѣ. Участники мають сголоситись до 19 липня до дирекціи выдѣловоѝ школы въ Сокали, де можуть дальше поинформуватись. Всѣ участники будуть мати безплатне примѣщенє въ школьныхъ саляхъ и дôстануть лôжко, однакъ мають мати свою постѣль.

ся страшно въ тыхъ кайданахъ, що ихъ самъ для себе выковавъ.

Въ тôй хвили защекали псы и стрѣльцѣ кинули ся до рушниць. — Необавки роздало ся зъ боку кôлька выстрѣлôвъ; а Тадѣй знеохоченый закинувъ на плече рушницю.

— Ходѣмъ домôвъ, сказавъ...

— Ходѣмъ.

По дорозѣ балакали знову и Тадѣй розповѣвъ приятелеви подрôбно исторію свого серця. Въ єго бесѣдѣ пробивало ся только смутку по нѣй, такъ примѣтно було, що теперѣшность важила єму каменемъ, що жалемъ знятый Августъ рѣшивъ ся въ души вôдорвати Тадея вôдъ Уляны, вôдъ погубноѝ для него самоты и дуру, котрый закрывавъ передъ нимъ єго дивовижне положенє. Часто чоловѣкъ, що ледви що выйшовъ зъ иншого свѣта, зъ иншимъ успособленємъ и поглядомъ отвирає першій очи заслѣпленому довгимъ самотнымъ житємъ.

Чоловѣкъ освоює ся поволи зъ найдивнѣйшимъ положенємъ и бере єго за конечне; око не призвычаєного до того виду бачить наглядно єго смѣшность. — Такъ той, що живе въ душнôй атмосферѣ вязницѣ привыкає до ей повѣтря; коли туды зайде хто зô свѣта, чує лишь ей тягаръ и задуху. Арештантови приходить ся часто пôсля того тяжше вôддыхати, бо вôнъ бачивъ другй груди, що силкували ся на вôддыхъ; пôзнає, що єму тутъ душно, хоче выйти и выхиляє голову за зелѣзнй краты.

Саме такъ було и зъ Тадѣємъ. Вôнъ освоивъ ся вже зъ своимъ положенємъ и не вôдчувавъ єго неприличности, єго тягару и ганьбы. — Августъ почавъ єму що лишь отвирати очи. Тадѣй почувъ соромъ неспокôй — въ двоє бôльшій смутокъ, до котрого мавъ вже нахилъ.

Але вернѣмъ ся до нихъ. — Ото стають на рундуцѣ дому, крôзь вôкно выглядає неспокôйна Уляна. Першій то за неи гость въ Озерѣ, она не знає, що зъ собою почати. Звычайно выбѣгала напротивъ Тадея, на крокъ не вôдступала, служила єму; теперь першій разъ, повздержана встыдомъ, що озвавъ ся въ ей серци, припала лицемъ до вôкна и глядить неспокôйно. Радабъ полинути до него и не смѣє, и важко ѣй, нѣяково, и кляне того гостя. Радабъ єго позбутись, лякає ся єго, бо прочуває, що чужій не може принести для неи нѣчого доброго.

Тадѣй побачивъ єи, вôдвернувъ ся, спаленѣвъ: Августъ догадавъ ся такожь, що та жѣнка зъ чорными, ясными, огнистыми очима, то Уляна, любка приятеля. Станувъ на порозѣ и влѣпивъ въ неи цѣкавй, здивованй очи. Спаленѣла вôдъ нихъ Уляна, опустила голову и вôдôйшла поневоли вôдъ вôкна.

— Справдѣ красна — сказавъ Августъ, алежь кôлько то въ свѣтѣ ще краснихъ!!

Тадѣй, що входивъ саме въ дверѣ, не не чувъ того оклику. Августъ забавивъ цѣлый день и Уляна не могла показати ся. Два чи три разы пôдбѣгла зъ дитячою цѣкавостію и вѣщимъ непокоємъ до дверей и мусѣла утѣкати. Тадѣй прийшовъ до неи лишь на хвильку. Она пытала єго наивно и нетерпеливо:

— Коли вôнъ поѣде?

— Не знаю — вôдказавъ холодно затурбованый Тадѣй.

А коли выйшовъ, слѣдкувала за нимъ очима, душею, бажанємъ, цѣкавостію, трѣвогою, сѣдала сумна и плакала. На серци було ѣй чогось банно и важко.

Прийшовъ вечеръ — Августъ не вôдъѣхавъ; въ слезахъ припала въ своѣй кôмнатцѣ до постелѣ и при блеску розпаленого на коминѣ огню провела першій доперва вечеръ, сама одна зъ своими самотными думками.

А тамъ приятелѣ розмавляли такъ весело! ихъ голосы доходили до уха бѣдноѝ Уляны, ихъ слова долѣтали до неи, але тй голосы були непонятнй, але тй слова були незрозумѣлй. Лякала ся тому, що не понимала. И не помылялась въ перечуваню! Августъ намавлявъ Тадея, щобъ выѣхавъ зъ дому.

(Дальше буде.)

— **Духовна місія.** Вôдъ 18 до 23 липня буде вôдбувати ся въ селѣ Брôдкахъ львôвского повѣту грек. катол. місія духовна, котру уладжує тамошный парохъ о. Погорецкій. Въ місіи возьме участь численне священство зъ околицѣ и новозаснованє при св. Юрѣ тов. ап. Петра и Павла.

— **Задля великои спеки** въ деякихъ львôвскихъ школахъ звôльнено шкôльну молодѣжь зъ пополудневои науки.

— **Черновцѣ** числять поверхъ 50.000 мешканцѣвъ тому зелѣзничнѝ урядники достануть вôдъ 1 липня с. р. пôдвысшенє активального додатку.

— **Нагла смерть у водѣ**. Передвчера о 8-ôй год. вечеромъ прийшовъ до ставу Гащука при Вулецкôй дорозѣ 23-лѣтный слухатель львôвскои школы ветеринарійнои, Иванъ Сѣрко и хотѣвъ скупати ся. Увôйшовши по поясъ у воду, нагло упавъ и умеръ на мѣсци. Прикликанѝ лѣкарѣ орекли, що покôйный умеръ на ударъ серця.

— **Житє за дурный годинникъ.** Въ Бориславѣ поперечились два робôтники, Грицъ Шпетъ зъ Любачева и Іосифъ Ильчакôвъ зъ Самбора, въ шинку на безвартнôмъ годиннику. Пôдчасъ бійки на кулаки вытягнувъ Ильчакôвъ нôжь та пробивъ свому противникови черево такъ, що внутрености вылѣзли. Пробитый доволѣкъ ся ще при помочи другого до уряду громадского, а тутъ мѣсцевѝ лѣкарѣ, Левъ и Берманъ, удѣлили ему першои помочи; на житє нема надѣѣ. Іосифа „поруна" вôдставили разомъ зъ другимъ, скованого въ двôйку до суду въ Дрогобичи.

— **Поважне число, бо 120 родôвъ рожь** выставлено на вытавѣ въ Тревірѣ, уладженôй выключно для самыхъ рожь.

— **Страшный орканъ** вывернувъ дня 24 м. м. въ пôвнôчно-захôдной части Державы Иови (въ Америцѣ) 75 домôвъ, знищивъ зелѣзный мостъ зелѣзничный на рѣцѣ Черкі, черезъ що богато осôбъ потопилось. Долина рѣки Флнадъ залита водою на 35 миль широко. Орканъ шалѣвъ також въ Мінесотѣ, Небрасцѣ и Дакотѣ полудневôй.

— **Лѣкарскѝ посады повѣтовѝ** суть або будуть до обсадженя на Буковинѣ въ Кôцмани, Заставнѣ, Черновцяхъ, Садагурѣ, Выжница, Сторожинци, Путиловѣ, Серетѣ, крôмъ того ще и въ иншихъ мѣсцевостяхъ. Буковиньскѝ Русины заохочують рускихъ лѣкарѣвъ зъ Галичины и просять удавати ся въ тôй справѣ о близшѝ информацін до Рускои Бесѣды въ Черновцяхъ, або до редакціи Буковины.

Всячина.

— **Дивна слабость.** Професоръ Болінґеръ помѣстивъ въ монахійскôй ґазетѣ лѣкарскôй описъ надзвычайно рѣдкои слабости волосяного боляка въ жолудку чоловѣка. Ему прислано до розслѣду жолудокъ шѣснацятилѣтнои дѣвчины, котра за житя крôмъ иншихъ слабостей жалувалась заедно на бôль въ жолудку. За еи житя дослѣдили були лѣкарѣ въ еи жолудку якійсь болякъ, котрый уважали за якійсь новотворъ. Недужа згинула черезъ то, що не могла принимати достаточно стравы, нидѣла чимъ разъ бôльше и остаточно померла зъ голоду. Дальшій розслѣдъ показавъ, що жолудокъ а такъ само и дванацятьниця були страшно розôпханѝ волосемъ, котре сягало ажь до проводу, котрымъ страва иде до жолудка. Цѣла та маса волося важила мало що не два фунты (900 ґрамôвъ) и складала ся зъ густо збитыхъ брунатныхъ и темно-бльондъ волоскôвъ пересѣчно на 16 центіметрôвъ довгихъ. Такихъ случаѣвъ недуги знає медициньска література доси лишь девять. Слабость та походить зъ вôдси, що декотрѝ люде, особливо дѣвчата довгими лѣтами полыкають потайкомъ або власне вычесане, часомъ въ роздражненю вырване, волосе або такожь волосе другихъ имъ милыхъ осôбъ. Позаякъ то дуже трудно волосе полыкати, то треба до того немалои зручности въ звиваню волося, щобы его черезъ пролыкъ до жолудка спровадити. Колибъ хотѣло ся вынайти причину сего дивовижного и просто небезпечного навыку, до котрого мають наклôнъ особливо дѣвчата, то можна бы сказати, що есть то якась хороблива пристрасть або рôдъ схибленя въ змыслѣ смаку, якій стрѣчає ся часто у людей, що зôйшли зъ розуму, у гістерикôвъ и осôбъ нездужаючихъ на блѣдачку; въ декотрыхъ случаяхъ може бути причиною того наслѣдуванє другихъ, а рѣдко лишь якась забавка або пустота. Той дивный наклôнъ проявляєсь навѣть и тогды, коли недужѝ чують вже болѣ и видять, що полыканє волося стаєсь для нихъ небезпечнымъ.

— **Чи можна жѣнкамъ курити?** Таке пытанє поставила одна гумористична ґазета нѣмецка и вызначила за найлѣпшу вôдповѣдь 12 зр. нагороды. Нагороду ту доставъ якійсь п. Валерій Вольфъ зъ Дрездна, котрый надôславъ таку вôдповѣдь:

„Вôдповѣдь коротка, най свѣтъ ся не журить:
Жѣнка може запалити — чоловѣкъ най курить!"

Штука, наука и література.

— **Василь В. Тарнавскій** знаный нашь археольоґъ и властитель богатого музея малорускихъ старинностей на Украинѣ, особливо зъ часôвъ Козаччины, та памятокъ по Шевченку, пôднявъ ся нового дѣла, котре безперечно причинить ся не мало до пôзнаня нашои старины и часôвъ нашихъ предкôвъ. На т. зв. „Княжôй Горѣ" въ кіевскôй ґуберніи черкавского уѣзду (повѣту) находили селяне неразъ цѣннѝ рѣчи стариннѝ, бо зъ добы рускихъ князѣвъ и продавали се жидамъ за пôвдармо. Очевидно, неодна памятка въ такій способъ затрачувалась безъ хôсна исторіи и науцѣ. По якôмсь часѣ селяне, заохоченѝ легкимъ збуткомъ такихъ рѣчей, почали умысно копати и вышукувати памятокъ, щобъ продавати ихъ опосля збирателямъ нумізматôвъ та антикôвъ музеальныхъ. И се було зъ великою шкодою для самои рѣчи, бо селяне, не умѣючи шукати и выдобувати памятки, мимохôть ихъ нищили. Теперь же взявъ ся нашь землякъ археольоґъ самъ за дѣло и шукає за памятками систематично, пôсля зъ горы обдуманого пляну.

Мы й на хвилю не сумнѣваемось, що праця п. Василя В. Тарнавского буде якъ найуспѣшнѣйша и принесе немало хôсна археольоґіи и науцѣ взагалѣ. На „Княжôй горѣ" находить ся що разъ бôльше цѣнныхъ и вельми старинныхъ рѣчей, сягаючихъ далеко въ глубъ вѣкомъ, якъ прим. камѣннѝ урны, рôжнѝ начиня камѣннѝ и всѣлякѝ знаряды. Догадують ся, що на тôй горѣ мусѣла бути передъ вѣками фабрика камѣнного начиня. Зъ часôвъ княжого періоду подыбують ся неразъ такожь цѣннѝ рѣчи золотѝ и срѣбнѝ, однакъ найбôльше трафляють ся рѣчи зелѣзнѝ, якъ стрѣлы, ножѣ та ножики, колодки итп.

— **„Зорѣ"** ч. 12 мѣстить: Соняшный промѣнь, повѣсть Василя Чайченка (зъ портретомъ автора); До Украины, стихъ А. Бобенка; Степы, стихъ Петра Голоты; Зоря, стихъ Лесѣ Украинки: На огнище проґресу, (конець) Мыхайла Обачного; Наймитовѝ думки, стихъ М. Школиченка; Зъ хлопскихъ образкôвъ, стихъ Осипа Маковея; Шкода, стихъ; Наслѣдуванє Марты ***; Исторія літературы рускои, періодъ новый, Ом. Огоновского; Оповѣстки и критичнѝ замѣтки (Илюстрована исторія Руси Ол. Барвѣньского, Катранъ; Казки и оповѣданя. Выданя книгарнѣ Р. Гомолиньского; Кіевска Старина, М. Комарь). Нашѝ илюстраціи (поясненя до помѣщеныхъ въ тôмъ числѣ илюстрацій: Василь Чайченко; Спѣвъ невôльницѣ, На островѣ Капрі). Література и штука. Театръ. Музика. Бібліоґрафія. Важнѣйшій матеріялъ літературный по періодичныхъ выданяхъ.

Господарство, промыслъ и торговля.

Торгъ збôжемъ.

3 липня	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	9·50 10·30	9·25 10·—	8·90 9.85	9·50 10·50
Жито	7·——7·50	6·50—7·20	6·20—7·05	7·——7·65
Ячмѣнь	7·——7·30	6·— 10·75	5·75—6·50	6·25—7·25
Овесъ	7·— 8·—	7·——7·35	6·40—6·75	7·50—8·—
Горохъ	—·——·—	6·— 10·—	6·— 10·50	6·30—9·75
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	12.—13.50	12·—13.—	12·—13·—	12·25 13·60
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42·—52·—	41·—48·—	41·—47·—	42·—52·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	18·—19·50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ вôдъ 18·— до 19·50 зл.

Овесъ пошукує ся.

Хмель вôдъ —·— до —·— за 56 кильо.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Петербургъ 3 липня. Въ околици Нижнього-Новгорода выбухнувъ голодовый тифусъ.

Парижъ 3 липня. Померъ тутъ въ переѣздѣ кн. Володимиръ Долгоруковъ, бувшій ґен. ґубернаторъ Москвы.

Бѣлградъ 3 липня. Король Александеръ вертаючи зъ Петербурга має поступити до Вѣдня, де стрѣтить ся зъ кор. Миляномъ и буде представленый Цѣсареви Францъ Іосифу.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ЗАМКНЕНЄ РАХУНКОВЪ

Товариства взаимныхъ убезпеченъ въ Кракові

(Воддѣлъ убезпеченъ на житє).

за рôкъ XXI.

за часъ вôдъ 1 сѣчня до 31 грудня 1890 р.

Рахунокъ зыскôвъ и стратъ

зъ убезпеченъ капіталôвъ и рентъ.

		посмертныхъ „А“		доживотныхъ „Б“		разомъ „А+Б“	
		зр.	кр.	зр.	кр.	зр.	кр.
	Приходъ:						
1	Перенесенє резервъ и перенесенє премій зъ року 1889	1,553.998	68	1,928.125	47	3,482.124	15
2	„ „ „ „ вôдъ рентъ	11.700	38	64.548	49	76.248	87
3	„ фонду на неуреґульований шкоды „ „	32.587	50	90	—	32.677	50
4	„ „ „ дивиденду	37.558	07	13.647	96	51.206	03
5	Зôбраний премій вôдъ убезпеченыхъ капіталôвъ	446.889	65	82.770	98	729.660	63
6	„ „ „ рентъ	3.318	47	20.229	63	23.548	10
7	Вписове зъ поліцъ	3.235	50	1.384	75	4.620	25
8	Вôдсотки вôдъ позичокъ, паперѣвъ цѣнныхъ, льокованыхъ фонд. въ инст. кред. и чиншь зъ реальности	104.781	51	116.509	66	221.291	17
9	Ескотъ вôдъ выплач. шкôдъ и переп. задатки	2.955	10	800	49	3.755	59
10	Ажіо зъ евалюяціи чужихъ валютъ	187	75	224	40	412	15
11	Зыскъ на курсѣ цѣнныхъ паперôвъ публичныхъ	27.023	13	31.045	64	58.668	77
		2,224.235	74	2,459.377	47	4,683.613	21
	Подѣлъ зыску:						
1	2% { Вôдъ зл. 58.330·78 / „ „ 18.783·10 } по гадцѣ статуту на фондъ резервовый	11.666	15	3.756	62	15.422	77
2	15% { Вôдъ зл. 248.454·38 / 6% „ „ 187.252·26 } на дивиденду Членôвъ першихъ сѣмнацяти лѣтъ	37.268	16	11.235	14	48.503	30
3	На резерву зыскôвъ	5.873	83	3.220	13	9.093	96
4	„ „ спеціяльну	3.522	64	571	21	4.093	85
		58.330	78	18.783	10	77.113	88
	Розходъ.						
1	Преміи контрасекураційний	39.947	04	2.403	46	42.350	50
2	Выплачений шкоды (капіталы) зр. 280.130·43 / Реасекурація „ 20.913·62	204.128	07	55.088	74	259.216	81
3	Фондъ на шкоды неуреґульований	41.275	—	1.000	—	42.275	—
4	Выплачений ренты	200	—	6.611	25	6.811	25
5	Зворотъ премій зъ причины вчаснѣйшои смерти обдарованого			8.547	91	8.547	91
6	Выкупно поліцъ	15.306	53	21.691	68	36.988	21
7	Резервы и перенесеня премій вôдъ капіталôвъ	1,693.994	35	2,183.097	44	3,877.091	79
8	„ „ „ „ рентъ	15.429	60	83.526	11	98.955	71
9	Кошта адміністраціи	72.966	21	44.251	73	117.217	94
10	Належитости правительственний и стемплевй	7.285	57	5.040	55	12.326	12
11	Вôдписъ зъ вартостей уряджения	309	16	214	84	524	—
12	Выплачена дівіденда	31.985	34	9.753	15	41.738	49
13	Фондъ на невыплачену дівіденду	4.306	09	3.339	51	7.645	60
14	„ емеритальный урядниковъ	472	—	328	—	800	—
15	„ на рôзницю курсу	36.800	—	15.200	—	52.000	—
16	„ амортизаціи дому	1.500	—	500	—	2.000	—
	Сальдо зыскъ	58.330	78	18.783	10	77.113	88
		2,224.235	74	2,459.377	47	4,683.613	21

Дирекція Товариства взаимныхъ убезпеченъ въ Краковѣ:

Зено Слонецкій. **Максимъ Лемпкковскій.** **Генрикъ Кешковскій.**

Начальникъ вôддѣлу убезпеченъ на житє: **Ч. Кешковскій.**

Въ доказъ згôдности зъ книгами члены рады надзорчои яко комісія контролююча:

І. гр. Менцінській. **Др. М. Страшевскій.** **С. Генцель.** **І. Бѣляньскій.**

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера